

A sóskalevél rágásától kap a sintér ma ihletet, templomában, a fejében, Isten járhat ó, ilyenkor kedve volna kulcsra zárni ajtaját, az Isten, ki a teremtés kezdetén hasonlóképp cselekedett volna, mármint a sóskarágcsálást illetően, de ne siessünk úgy előre, hagyjunk esélyt a maszekoló felejtésre, mert igenis volt az Úr szájában már sóska, mielőtt megalkotta volna, s bár elfogy a nap is lassan, elfogy, mint a tányérról a legutolsó lángos, mármint mit tehet az élet sóskáját emésztő, mindenre elszánt sintér, ha istennek hiszi magát, s nyugodni tér.

AZ

Örök veszteshez nőtt üres krokodilbőr pénztárcába rejti el névjegykártyáját János, amit most csempész vissza annak farzsebébe, persze a névjegykártyán hamis a cím, a név is kölcsönvett csupán, még meg sem születhetett az illető, biztosan valamelyik sci-fiből szalasztották, de János hiszi, hogy a vesztes viszontlátja őt, az meg majd okul is belőle, összegyűjtheti köpenyéről a port, elnyűtt sportcipőjéből az otthonos salakot, a sors előre megírta homokórájába.